

KVĚTY SMRTI

Krása může být
vražedně nebezpečná

Jill Johnsonová

Někdy je zapotřebí vyjít z komfortní zóny svého mikrosvěta. To je nucena udělat i hrdinka románu Eustacia Roseová, která svůj profesní i osobní život zasvětila studiu jedovatých rostlin. Spojení se světem udržuje skrze teleskop. Stane se tak svědkem napadení dívky, která v ní probudí vše, co potlačovala.

Jill Johnsonová

KVĚTY SMRTI

Jill Johnsonová

**KVĚTY
SMRTI**

Přeložil Boleslav Ryljak

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

Wolfsbane © by Jill Johnson, 2020

By agreement with Pontas Literary & Film Agency.

Translation © Boleslav Ryljak, 2021

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

All rights reserved.

ISBN 978-80-7625-514-2 (ePub)

ISBN 978-80-7625-513-5 (pdf)

ISBN 978-80-7625-150-2 (print)

OBSAZENÍ

Psyché – *Psychotria elata*

Běžný název: *nevěstčiny rty*

Čeleď: *Rubiaceae*

Rod: *Palicourea*

(tropická rostlina pocházející z Jižní Ameriky,
pozoruhodná svými výrazně tvarovanými
červenými listeny připomínajícími rty)

Skočec – *Ricinus communis*

Běžný název: *skočec obecný*

Čeleď: *Euphorbiaceae*

Rod: *Ricinus*

(kvetoucí trvalka pocházející z východní Afriky
a Indie, obsahuje vysoce toxický jed ricin)

Náprstník – *Digitalis purpurea*

Běžný název: *náprstník červený*

Čeleď: *Plantaginaceae*

Rod: *Digitalis*

(dužnatá trvalka pocházející z Evropy, Asie a Afriky,
používaná jako lék na srdce a jed)

Durman – *Datura stramonium*

Běžný název: *durman obecný*

Čeleď: *Solanaceae*

Rod: *Datura*

(plevel původem ze Střední Ameriky,
používaný jako lék a rovněž jako halucinogen)

•

Susie – *Rudbeckia hirta*

Běžný název: *třapatka srstnatá*

Čeleď: *Asteraceae*

Rod: *Rudbeckia*

(kvetoucí trvalka pocházející ze Severní
a Střední Ameriky, hrubé chloupky na listech
působí jako mírné dráždidlo)

•

Detektiv seržant Hannah – *Dicentra spectabilis*

Běžný název: *srdcovka nádherná*

Čeleď: *Papaveraceae*

Rod: *Dicentra*

(trvalka s květy ve tvaru srdce a kapkou krve
ve spodní části rostliny, jedovatá je celá rostlina)

•

Detektiv šéfinspektor Roberts – *Ambrosia artemisiifolia*

Běžný název: *ambrosie peřenolistá*

Čeleď: *Asteraceae*

Rod: *Ambrosia*

(rozšířený plevel původem z Evropy, vysoce alergenní
a silně dráždivý kvůli vysokému obsahu pylu)

•

Meredith Wiseová – *Stachys byzantina*

Běžný název: *čistec vlnatý*

Čeleď: *Lamiaceae*

Rod: *Stachys*

(trvalá bylina se silnými listy hustě pokrytými měkkými,
bledými chloupky, jež připomínají srst,
bez fatálních účinků)

•

Eustacia Roseová

(odbornice na botanickou toxikologii,
přezdívka Profesorka)

•

Ona

PRVNÍ DĚJSTVÍ

1.

PROFESORKA

V zapadlém koutě severozápadního Londýna se nacházela plochá střecha, kterou nešlo spatřit ze silnice nebo z oken sousedních domů, protože se rozprostírala na vrcholu vysoké budovy v klidné obytné ulici. Na této střeše byla zahrada plná vzácných a neobvyklých rostlin; tropických a suchomilných, plazivých a ztepilých, exotických a vzácných. Každé z nich se dostávalo až úzkostlivé péče. Byla to oáza a svatyně klidu v jinak nevlídném, nemilosrdném městě. Zahradu mohla navštěvovat jen jediná osoba, žena, která k ní měla přístup skrze poklop ve stropě své kuchyně. Nikdy tam nahoru nikoho nepozvala, aby jí za teplých letních večerů dělal společnost, ani na skleničku vína či příležitostnou cigaretu, protože neměla ani přátele, ani rodinu, ani jiné návštěvníky. Byla sama a byla za to vděčná.

Žena, která se o zahradu starala, nebyla vysoká ani štíhlá. Nebyla otlá ani malá. Měla světle hnědé vlasy, které si upravovala poněkud staromódním způsobem, jen za pomoci laku na vlasy a kartáče značky Mason Pearson. Oblečení právala v umyvadle v koupelně a žehlívala na kuchyňském stole. Manžety jejích oděvů byly roztřepené,

podšívky otrhané a v kapsách jí zely díry, ale nikdo kromě ní to neviděl. Nikdo, kdo by mohl uštěpačně poukázat na mastné skvrny na límci nebo zemitou vůni kalhot. I za to byla vděčná.

Její osobnost vyzařovala auru učené profesorky, již skutečně kdysi bývala. Hluboká vráska mezi obočími poukazovala na léta plná soustředění a na kořenu velkého nosu měla žena trvalou prohlubeň vytlačenou obroučkami brýlí. Její tvář nezdobily žádné vrásky od smíchu, či snad jen úsměvu. Koutky úst se jí přirozeně stáčely dolů, což by někdo mohl považovat za neatraktivní, nebýt jemnosti jejích rtů, často sevřených v hlubokém zamyšlení. Bylo jí čtyřicet čtyři let, tento věk však jejímu vzhledu neodpovídal. Když byla tu a tam nucena připustit existenci vnějšího světa, kupříkladu když potřebovala něco vyřídit se svým poskytovatelem internetu nebo když obdržela dopis od finančního úřadu, v jejích světle hnědých očích probleskl stín zmatku. Když však byla sama, oči měla jasné, inteligentní a soustředěné. Musely takové být.

Každé ráno si oblékla ochrannou kombinézu – příliš krátkou na její postavu, takže se jí nepohodlně zařezávala v rozkroku –, vylezla po žebříku a poklopem ve stropě kuchyně nahoru na střechu. Tam započala dlouhý seznam každodenních činností, které vždy prováděla s mimořádnou péčí. Její rutina přitom byla pokaždé stejná. Každý úkon prováděla podle přesných pravidel a přísných vědeckých metod. Pokud by tak neučinila, existovalo tu reálné riziko smrti.

V průběhu let zjistila, že povaha její práce vyžaduje osamělost. Nikdy by si neodpustila, kdyby kvůli ní někdo přišel k úrazu. Raději nesla veškeré riziko sama, bez obav o druhé. To byl ostatně i důvod, proč nikdy nezaměstnávala asistentku nebo sekretářku a proč pravidelně odmítala všechny žádosti o stáže od bláznivě nebojácných

studentů z univerzity, kde kdysi pracovala. V minulosti své přednášky zpestřovala tím, že se přirovnávala k pyrotechnikovi. Jeden chybný manévr a bylo by po všem. Ne však ihned. Ne jako při výbuchu, kdy by zemřela okamžitě, exploze by jí utrhla končetiny od těla a odhodila je desítky metrů daleko. Ne. Její smrt by trvala déle, možná i dva týdny, ale přišla by. O tom nebylo pochyb.

Ta žena se jmenovala Eustacia Roseová, ačkoli těch pár vyvolených studentů považovaných za dostatečně zodpovědné na to, aby mohli být vybráni do jejího každoročního kurzu, ji znalo pod jednoduchou přezdívkou Profesorka. Byla profesorkou botaniky s odborným zaměřením na botanickou toxikologii: studium jedovatých rostlin.

Je třeba říci, že za svou osamělost nebyla vděčná odjakživa. Nikdy nesenla o osamělém životě. Když ještě pracovala na univerzitě, přicházela s lidmi do styku každý den. Studenti, jiní lektori, zaměstnanci; ale nebylo to pro ni snadné. Neuměla navázat oční kontakt, nechápala humor a po přednáškách bývala často vyčerpaná. Všechny tyto problémy však byly nízkou cenou za neomezený přístup do univerzitních laboratoří a skleníků a za prestiž jména univerzity, které propůjčovalo váhu jejím publikacím. Od okamžiku, kdy univerzitu opustila, však strávila tolik času o samotě, až se odcizila i sama sobě. Už nepoznávala tu ženu, která se druhým lidem ani nedokázala podívat do očí, od prodavaček přes řidiče autobusů až po náhodné kolemjdoucí, a která si neustále něco tiše mumlala. Nikdy neplánovala zůstat svobodná. Kdysi znávala někoho, s kým si dokázala představit zbytek svého života – atraktivní, inteligentní a vtipnou kolegyni, které nevadily její zvláštnosti a která ji milovala možná právě kvůli nim. Jejich cesty se ale nakonec rozešly. Pokud se cítila osaměle, nedávala to najevo, protože nechtěla lpět na minulosti. Neviděla v tom žádný smysl.

Mezi rostlinami měla profesorka Roseová ukrytý dalekohled, kterým často pozorovala noční oblohu. Byl to špičkový přístroj, velmi drahý, který si pořídila za ušetřené peníze. Byl to takový dárek od sebe pro sebe. Večer, když dokončila své povinnosti, ráda pozorovala hvězdy, planety a občasnou spršku meteorů. Dnes ale její dalekohled nemířil k nebi. Místo toho byl nasměrován dolů, směrem k zadním oknům řadových domků, stojících na druhé straně společné zahrady za její budovou. Před chvílí se odsud totiž ozval pronikavý ženský výkřik, který upoutal její pozornost.

Bylo sobotní dopoledne, začátek léta s jasně modrou oblohou a teplem, z něhož ji svědilo v podpaží. Většina oken řadových domů zela otevřená – jejich spodní poloviny byly vytažené nahoru a zakrývaly horní část oken. Jak Profesorka pomalu přejížděla dalekohledem po otevřených oknech, znovu zaslechla ten samý ženský křik. Cukla hlavou dozadu, aby získala širší výhled, právě včas, aby spatřila, jak někdo přímo naproti ní jedno z oken prudce zavřel. Chvíli na okno zírala, pak sklonila hlavu zpět k okuláru a zaostřila.

Za sklem spatřila dvě postavy, jednu klečící a druhou stojící. Stáhla si zahradnickou rukavici a znovu zaostřila. Uvědomila si, že klečící postava je žena, která si drží hlavu v dlaních. Nad ní stál muž. Profesorce se zrychlil dech. Muž i žena se nacházeli v zadní části průchozí obývací místnosti. Dále viděla pohovku, otevřený laptop položený na konferenčním stolku, televizi a stůl pokrytý nejrůznějšími knihami a papíry. Skrz okno v zadní zdi místnosti bylo vidět na ulici na druhé straně budovy. V duchu se na okamžik podivila síle svého dalekohledu, načež se odtáhla, aby se zaměřila na ženu. Obličej jí zakrývaly dlouhé tmavé vlasy. Seděla na kolenou a kývala se ze strany na stranu.

Muž pozvedl ruku nad hlavu, dlaň sevřenou v pěst, a profesorka Roseová ze sebe vypravila tři slova. Nahlas nepromluvila už celé dny, takže její hlas připomínal spíše kuňkání.

„Nesahej na ni.“

Muž jako zázrakem spustil ruku a odešel z místnosti. Profesorka ho ale nepřestávala sledovat, jak sestupuje po schodech a vychází na ulici. Chvíli ho pozorovala, dokud nezmizel, načež obrátila svou pozornost zpátky k ženě. Ta se mezitím stihla postavit na nohy. Odhrnula si vlasy z obličeje a otřela si dlaně o stehna. Pak přešla k oknu. Otevřela ho, položila ruce na parapet a zadívala se ven. Profesorka zaostřila a spočinula pohledem na její tváři. Žena byla mladá, mohlo jí být něco přes dvacet, a krásná, třebaže neměla make-up – nebo možná právě proto.

Profesorka Roseová se pokusila zařadit její národnost: vypadala jako Jihoameričanka, možná domorodá Američanka. Měla velké, téměř černé oči, které se na vnějším okraji lehce stáčely nahoru, jemné klenuté obočí, malý nos a pravidelné hranaté lícní kosti. Byly to však její rty, co jí dodávalo kouzlo. Pozvedaly ji nad masu obyčejnosti a umísťovaly na jinou úroveň, do vyšší, nebezpečnější nadmořské výšky vyhrazené pouze pro ty nejvzácnější a nejcennější exempláře. Byly tak plné a rudé, až Profesorce vytanuly na mysli jasně červené květy rostliny *Psychotria elata*, vyskytující se pouze v Jižní Americe. Exemplář této rostliny uchovávala v malém vyhřívaném skleníku v rohu své střešní zahrady. Nikdy by to nikomu nepřiznala, ale čas od času ji přepadla nevysvětlitelná touha ty rudě lesklé červené květy políbit, i když dobře věděla, že obsahují dimethyltryptamin, silný přírodní halucinogen.

Mladá žena nevypadala vyděšeně, navzdory tomu, že ji před okamžikem někdo zřejmě srazil na podlahu. Místo toho v jejím výrazu profesorka Roseová spatřila něco,

o čem usoudila, že to musí být divoký hněv, možná i první známky touhy po pomstě. Profesorku toto zjištění zaskočilo, protože emoce ostatních lidí pro ni obyčejně bývaly záhadou. Mladé ženě stékal po obličejí pramínek krve, táhnoucí se od linie vlasů dolů podél lícní kosti. Dotkla se ho, prohlédla si prsty a strčila si je do úst, aby krev olízla. Profesorce se při tom pohledu stáhl žaludek. Na okamžik přestala zadržovat dech a drásavě vydechla. Jako by ji zaslechla, mladá žena vzhledla, ale Profesorka si byla jistá, že ji přes révu obklopující zábradlí okolo její zahrady nemůže vidět. Přesto se s rozbušeným srdcem skrčila mezi rostliny. Ve spěchu se přitom neopatrně otřela hřbetem ruky o list jedné z rostlin, jejíž jemné chloupky se jí zaryly do kůže.

Zaklela a jeden po druhém chloupky obratně vytáhla, načež z koženého váčku plného malých lahviček, který jí visel okolo krku, vytáhla jednu s krémem a potřela si ránu. Za hodinu bude její ruka oteklá a samý puchýř, Profesorka si ale byla jistá, že jednala dostatečně rychle na to, aby se jí jed nestihl dostat do krevního oběhu. Dalších pět minut strávila skrčená mezi rostlinami. Poté se narovнала a vykoukla přes zábradlí, jenomže mladá žena už byla pryč.

Té noci ležela Profesorka ve své úzké posteli vedle svítících číslic digitálních hodin jako obvykle. Šaty měla úhledně složené na dřevěné židli vedle dveří a pouliční lampy, stojící přímo pod oknem její ložnice, dodávaly místnosti oranžový nádech. V tomto malém bytě žila už dvacet let. Udržovala ho v čistotě; jednou měsíčně utírala prach, pravidelně čistila koupelnu a v případě potřeby chodívala do prádelny. Neobtěžovala své sousedy a ti zase na oplátku neobtěžovali ji. Občas ji sice popudil nějaký otravný hluk či zápach z grilování, nikdy však nepocítila nejmenší chuť se o život sousedů nějak blíž zajímat.

Té noci ale ležela ve své úzké posteli a přemýšlela, co se změnilo, protože najednou si byla jistá, že touží být vtažena do života té mladé ženy. Doslova po tom prahla. Možná cítila zodpovědnost ji chránit, zavolat policii, pokud by na dívku onen muž znovu vztáhl ruku. Možná to bylo tím, že když dívka stála u okna, Profesorčin dalekohled ji tolik přiblížil, až se mezi oběma ženami vytvořilo jakési spojení. Anebo to mohlo být něco mnohem jednoduššího, živočišnějšího. Představila si, jak si mladá žena strká prsty do úst a jak jsou její plné červené rty zbarvené krví, a zasténala.